

A fluffy white dog with brown patches is sitting in a field of flowers. The dog has a purple collar with a gold bell. The background is a soft-focus field of green grass, purple flowers, and a large daisy. A hand is visible in the top right corner. The title is written in a stylized, pink and white font.

PSÍ ŠTĚSTÍ JMÉNEM TLAPKA

Ondřej
Adler

ilustrace
Sofie Helfert

The Triton logo features a small red heart above the word "triton" in a lowercase, sans-serif font.

triton

The number "87" is displayed in a stylized, outlined font inside a white square box with a black border.

87

Text © Ondřej Adler, 2024
© Stanislav Juhaňák – TRITON, 2024
Illustrations © Sofie Helfert, 2024
Cover design © Markéta Vydrová, 2024

Pro radost dětem vydal Stanislav Juhaňák – TRITON,
Vykaňská 5, 100 00 Praha 10,
v Praze roku 2024 jako svou 2930. publikaci.

Vydání 1.

Jazyková redakce a korektury Eliška Pospíšilová.
Ilustrace Sofie Helfert.

Grafická úprava obálky Markéta Vydrová.
Sazba Vladimír Vyskočil – KORŠACH.
Tisk Tiskárna a vydavatelství 999, s. r. o.
www.tridistri.cz

ISBN 978-80-7684-304-2

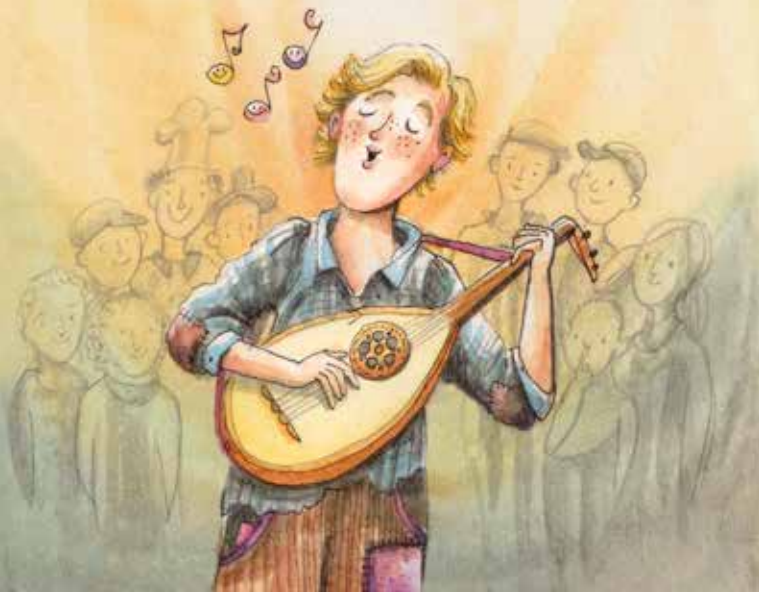
Kdysi dávno, v jedné docela malé vesničce, se narodilo fence Ence šest štěňátek bílých jako sníh. Každé ale mělo někde jednu černou skvrnku. To s černým čenichem dostalo jméno Čumáček. Mládě se skvrnou na uchu pojmenovali Ouško. A sami už jistě odvodíte, kde mělo černou skvrnu naše štěně.

Pejsci rychle rostli. Sousedé a přátelé si je postupně rozebírali. Až na Tlapku, který vypadal slabě a neduživě. „Ten se příštího měsíce nedožije!“ pochybovala sousedka Mařena, která potřebovala psa na hlídání pytlů mouky ve svém mlýně.

Jednoho dne do vsi zabloudil tulák Tonda. Umělec, který se živil tu žebráním, jinde hrou na loutnu. A byla to právě jeho hudba, jež malého Tlapku přiměla opustit domov a vydat se s Tondou na cesty.

Tonda velice rychle zjistil, že kombinace hudby a roztomilého štěněte více obměkčuje lidská srdce, což se projeví větším příjmem peněz. Klidně mohl psa vzít, ukrýt do vaku a odejít z vesnice pryč. Jenže byl poctivý. Dal majitelce pár grošů a s díkem odešel i s Tlapkou hrát do světa.

Pro Tlapku to byl obrovský zážitek. Svět pro něj dosud byl jen dvorek a bouda. Nyní zjistil, že za zatačkou je další zatačka. Za rozcestím další rozcestí. Za kopcem ještě větší kopec. A za rybníkem další rybníky, propojené říčkami.

A tak chodili od města k městu, hráli, zpívali, tančili. Peněz měli tolik, že si mohli dovolit i přenocovat v krémě či u statkáře.

„Ty nejsi Tlapka. Ty jsi Štístko!“ dával mu každý večer Tonda pusu na hlavičku, když počítal, co si vydělali.

Uplynul nějaký čas. Tonda už nechodil ve starých hadrech, protože měl dost peněz nejen na jídlo, ale i na ošacení. Všude, kam přišli, je vítali jako přátele. Už nehráli na ulici či u hřbitova, ale pouze po krčmách a na tržištích, placeni městem nebo hospodským. Byli natolik známí, až

jim někteří zlí lidé záviděli. A tak si na ně jednoho dne počíhali loupežníci. Tonda zajali, okradli a spolu s Tlapkou unesli do svého tábora.

Loupežníci si tuze přáli, aby jim pes přinesl stejný zisk jako muzikantovi. Proto hned další

noc vzali Tlapku na lup do nedalekého zámku. A věru, s Tlapkou skutečně měli štěstí. Stráž spala, chodby nikdo nehlídal a klenotnice byla ze záhadného důvodu odemčená. A tak brali zlato, drahokamy i šperky. Všechno, co mělo nějakou cenu a šlo prodat. Vůdce lupičů byl natolik radostí bez sebe, že Tlapku pustil na zem, aby se mohl kochat diamanty.

Toho Tlapka využil. Vyběhl ze dveří a štěkotem způsobil takový poplach, že lupiči ani neměli šanci

na útěk. A jelikož s nimi už Tlapka nebyl, směla se přihlásit o slovo a uvrhli je rovnou do šatlavy.

Tlapka se rozběhl zpátky do tábora loupežníků za Tondou, ale než stihl vyběhnout ze zámecké brány, chytil ho strážný Jaromír.